

Andragender, som ved nærmere Undersøgelse have vist sig at være saadanne, som ikke burde kunne slippe ind til Udvalgets Behandling her i Tinget. Det gælder om Andragendet, der er opført under Nr. 8, og det er altsaa i Tilslutning til de tidligere Paamindelser, der ere stete fra Ordførerens Side i lignende Sager, at jeg henleder ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at de maa gennemse de Andragender, de faa i Hænde, inden de aflevere dem gennem Bureauet til videre Behandling her.

Om en Del af de Andragender, angaaende hvilke vi ikke have gjort Indstilling, gælder det, at dette ikke er sket, fordi vi ikke give Tanken i Andragenderne i større eller mindre Grad vor Tilslutning, men fordi vi ikke finde, at der var særlig Grund til i det givne Øjeblik at gøre nogen Indstilling. Det gælder om Andragenderne Nr. 3 og 9 angaaende Vendinger i Søloven, idet Udvalget føler sig overbevist om, at for saa vidt der skulde ske saadanne Vendinger, maatte der i alt Fald gøres flere Erfaringer, end hidtil ere gjorte. Det er den samme Betragtning, der gælder med Hensyn til Andragendet Nr. 4. Forholdet med dette Andragende saa vel som med det andet, der er henvist til Indenrigsministeren, det under Nr. 5, er for Resten det, at det er behandlet af os allerede i Fjor, men paa Grund af, at Andragendeudvalget ikke kom saa vidt den Gang, at det afgav Betænkning, kom det ikke frem, og er derfor indbragt paa ny i Aar, som det forelaa den Gang. Det gaar ud paa at faa gjort nogle Vendinger i Sygefasseloven, men Udvalget har været enigt om ikke for Øjeblikket at gøre nogen Indstilling i den Henseende, trods at man nok kunde tænke sig ikke alene Muligheden af, men endog saa Sandsynligheden for, at det ved fortsat Anvendelse af Sygefasseloven vil vise sig, at der kan være Punkter, som det var ønskeligt at faa ændrede. Men man har ment, at man helst maatte se at faa en større Erfaring i saa Henseende, inden man fikred dertil. Det har nemlig vist sig ved nærmere Undersøgelse, at af de 92 Sygefasser, som søgte om at faa disse Vendinger i Januar 1893, er allerede det langt overvejende Antal gaaet ind under Sygefasseloven og maa altsaa ved nærmere Overvejelse have fundet, at de Anker, som betingede, at de fra Begyndelsen af stod udenfor Lovens Omraade eller vare ængstelige ved at komme ind derunder, ikke vare saa begrundede.

Saa er der Andragendet under Nr. 11, som vi ikke have kunnet slutte os til. Det er indsendt fra „Danst Kvindesamfund“s Fællesstyrelse og gaar ud paa at faa ind-

ført Haandarbejdsundervisning som obligatorisk Fag i alle Landsbyskoler. Jeg skal paa Udvalgets Vegne erklære, at Udvalget som Helhed slutter sig til Tanken i dette Andragende, for saa vidt som man kan kalde det den egentlige Kerne i Andragendet, at man ønsker at faa Haandarbejdsundervisning indført i Skolerne. Det, der gør, at man ikke gør Indstilling, ligger i de to meget stærke Udtryk „obligatorisk Fag“ og „i alle Landsbyskoler“, idet Udvalget tror, at det er alt for vidt at gaa, saa meget mere som det er ganske vist, at denne Sag er i ret god Gænge paa mange forskellige Steder, navnlig for Landets Bedkommende, som det særlig her drejer sig om. Vi se, at Bogestoleudviklingen mange Steder gaar rask fremad, og til Bogestolerne faa vi Lærereinder, som tage sig af Haandarbejdsgeringen. Denne gaar saa ad Frivillighedens Vej og som Følge af den Udvikling, der er til Stede, ganske naturligt fremad. Men vi have ikke troet, at det var forsvarligt at gaa til et fast obligatorisk Paabud i den Henseende og til at udstrække dette til alle Skoler, bl. a. af den Grund, at et saadant Paabud vilde medføre Udgifter af et saa betydeligt Omfang, at næppe nogen paa Forhaand vil kunne sige, hvor meget det vilde blive, men det vilde vistnok række op ikke blot til Tusinder, men maaste endog til Millioner.

Jeg har saa tilbage at omtale de to Andragender, angaaende hvilke der er foreslaaet en Indstilling til Ministeren. Det er Andragende under Nr. 5 fra nogle Fiskere af Agtrupvig, Stærboet-Stranduse, Drejens og Gudsø om Forbud mod Brugen af Snorrevaad i den omliggende Del af Lillebælt. Som jeg nævnte før, er dette Andragende ogsaa et af dem, der er kommet til Udvalget allerede i Fjor, og det er ved Samraad med Ministeren blevet os meddelt, at en Del af de Ting, Fiskerne der anke over, allerede ere søgte lempede og rettede, men der staar endnu adskillige tilbage, og det er derfor Udvalgets Anskuelse at maatte henvise til Ministerens nærmere Overvejelse det, som paaantes mest, nemlig at et ikke ringe Antal af Fiskere skulde med de Bestemmelser, som nu ere gældende, være udsatte for at blive mere eller mindre brødløse eller i alt Fald for ikke at kunne fiske paa den for dem fordelagtigste Maade, idet vi der igennem søge at faa en Løsning, sandsynligt vel gennem et Samlag af Fiskere, der gaa ind under bestemte Bedtægter, og derved faa en saadan Forandring i den Henseende, som de paagældende ønske.

Det sidste Andragende, jeg skal omtale,